



MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

1875
GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 8.02.07

nr. 892 podpis

Warszawa, dnia 2 lutego 2007 r.

DOZ.TŁ.023.011.07

GABINET MARSZAŁKA SENATU
Biura Prac Senackich
wpłynęło dn. 08.02.07
nr. 1228 podpis

[Signature]
Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Senatorski Pismo Prezydent,

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Piotra Wacha podczas 24 posiedzenia Senatu RP, w dniu 21 grudnia 2006 r., skierowanym do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące kształcenia konserwatorów zabytków nie przewidują dwustopniowego kształcenia na poziomie wyższym. Stosownie do przepisu § 2 pkt 2 lit. f rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie nazw kierunków studiów (Dz. U. nr 121, poz. 838), kierunek studiów pod nazwą „konserwacja i restauracja dzieł sztuki” może być prowadzony wyłącznie jako jednolite studia magisterskie.

Rozwiązanie przyjęte przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego uwzględnia zarówno uwagi i sugestie przedłożone przez środowisko akademickie, opinię Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (uchwała nr 205/2005 z dnia 13 października 2005 r.), jak i stanowisko ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 7 i 9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz. U. Nr 164, poz. 365 z późn. zm.), studia magisterskie tym różnią się od studiów pierwszego stopnia, że umożliwiają uzyskanie specjalistycznej wiedzy w określonym zakresie kształcenia oraz przygotowują do twórczej pracy zawodowej.

Jednolite studia magisterskie na kierunku konserwacja i restauracja dzieł sztuki są gwarancją kompleksowego kształcenia specjalistów, którzy muszą posiadać interdyscyplinarną wiedzę kierunkową, dającą podstawy, nie tylko teoretyczne, lecz przede wszystkim praktyczne, do realizacji prac konserwatorsko-restauratorskich, poczynając od formułowania ich programu, poprzez przeprowadzenie kompleksowych zabiegów, a kończąc na odpowiednio wykonanej dokumentacji. Studia takie przygotowują jednocześnie absolwentów do prawidłowej realizacji zadań artystycznych w procesie

konserwacji i restauracji zabytków. Ponadto, odpowiadający standardowi kształcenia program studiów, obejmujący co najmniej 10 semestrów nauki, gwarantuje realizację wszystkich koniecznych zajęć.

Kształcenie wysoko wykwalifikowanych kadr posiadających wykształcenie artystyczne oraz umiejętności konserwatorskie nabyte w kontakcie z obiektem zabytkowym, zdolnych do podejmowania samodzielnych decyzji oraz do projektowania i realizacji prac badawczo-konserwatorskich i konserwatorsko-restauratorskich jest niezwykle istotne ze względu na zapewnienie wysokiej jakości tych usług.

Pragnę podkreślić, że absolwent kierunku konserwacja i restauracja dzieł sztuki musi być przygotowany do podejmowania samodzielnej lub zespołowej działalności zawodowej zgodnie z obowiązującym prawem. Stosownie do § 7 ust. 1 *rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych* (Dz. U. Nr 150, poz. 1579), prace konserwatorskie, prace restauratorskie lub badania konserwatorskie mogą prowadzić osoby, które posiadają tytuł zawodowy magistra uzyskany po ukończeniu wyższych studiów na kierunku konserwacja i restauracja dzieł sztuki lub wyższych studiów w specjalności w zakresie konserwacji zabytków oraz odbyły po ukończeniu tych studiów co najmniej 12-miesięczną praktykę zawodową w zakresie konserwacji i badania zabytków. Natomiast w dziedzinach nieobjętych programem wyższych studiów, prace konserwatorskie, prace restauratorskie i badania konserwatorskie mogą prowadzić osoby, które posiadają przynajmniej średnie wykształcenie w danej dziedzinie oraz odbyły co najmniej 5-letnią praktykę zawodową w zakresie konserwacji i badania zabytków. Dotyczy to w szczególności takich specjalności jak konserwacja mebli, konserwacja przedmiotów wykonanych z metalu, konserwacja instrumentów muzycznych, zwłaszcza lutniczych, konserwacja zabytkowych organów, ale także snycerstwa, pozłotnictwa czy sztukatorstwa. Nie oznacza to jednak, że specjalistów w tych dziedzinach należy traktować jako pomocniczą kadrę konserwatorską.

W praktyce realizacja większości zadań konserwatorskich wymaga, ze względu na interdyscyplinarny charakter, tworzenia zespołów specjalistów różnych dziedzin. Są to osoby przygotowane do wykonywania prac konserwatorskich, na odpowiednio wysokim poziomie. Nie ulega wątpliwości, iż wiedza teoretyczna i umiejętności praktyczne absolwentów trzyletnich studiów licencjackich są mniejsze, niż absolwentów pięcioletnich studiów konserwatorskich.

Jak słusznie zauważył Pan Senator, polskie dziedzictwo kulturowe to nie tylko Wawel, ale także m. in. pałace, XIX-wieczne kamienice z detalem architektonicznym, płyty nagrobne, relikty murów. Trudno jednakże zgodzić się z tezą, która wynika z oświadczenia Pana Senatora, że prace konserwatorskie przy zabytkach „mniej wartościowych” (np. płyty

nagrobne czy detale architektoniczne) mogą być wykonywane przez osoby o mniejszym przygotowaniu zawodowym. Podobnie dokonywanie rozróżnienia pomiędzy ośrodkami o dużym nasyceniu zabytków, a „terenem”, gdzie występują obiekty o mniejszej wartości zabytkowej, nie ma związku z poziomem wiedzy teoretycznej i praktycznych umiejętności konserwatorów. Niezależnie od wartości i miejsca usytuowania zabytku, od osób prowadzących prace konserwatorskie wymagane jest przygotowanie zawodowe na odpowiednio wysokim poziomie. Podejmowanie działań konserwatorskich przez osoby nieprzygotowane lub przygotowane w niepełnym zakresie, może doprowadzić do uszkodzenia lub nawet zniszczenia zabytku, a tym samym do uszczerplenia zasobów dziedzictwa kulturowego.

Łączę z panem sekretarza,

Z up. MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
PODSEKRETARZ STANU
Tomasz Mierła
Tomasz Mierła